

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 65/2018
16.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Миломира Николића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву Предузећа за трговинске услуге "АА" ..., ... кога заступа пуномоћник Александар Драговић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 22 У 3013/14 од 17.11.2017. године, уз учешће противне странке Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за мењачке и девизне послове и игре на срећу, у предмету игара на срећу, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства финансија Републике Србије број 424-01-00088/2011-01 од 06.02.2014. године, којим се утврђује да се наградни квиз који тужилац планира да приређује под називом "... " сматра игром на срећу у смислу Закона о играма на срећу.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка које су могле да буду од утицаја на решење ствари, подносилац, као и у тужби, наводи да се предметни квиз не може сматрати игром на срећу у смислу Закона о играма на срећу. Ово стога што у конкретном случају није предвиђена наплата било какве накнаде од стране учесника у корист тужиоца, као организатора, односно учешће у квизу је потпуно бесплатно. Квиз у којем крајњи исход зависи искључиво од знања или вештине учесника у игри на основу кога му се пружа могућност да оствари добитак у новцу, стварима, услугама или правима, не сматра се игром на срећу. Једино што је учеснику неопходно за учествовање у квизу јесте рачунар или други уређај који има приступ интернет претраживачу, као и сама интернет конекција. Чак и када би предметни квиз био замишљен тако да крајњи исход зависи од случаја или неког неизвесног догађаја, тај квиз опет не би био игра на срећу у смислу Закона о играма на срећу, јер, нема плаћања накнаде организатору за учешће. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи или укине побијану пресуду и истиче захтев за накнаду трошкова у износу од 60.000,00 динара.

Противна странка је у свему остала код разлога из оспореног решења и предложила да суд тужбу као неосновану одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, оспорено решење је донето у поновном поступку, у извршењу пресуде Управног суда 21 У 6385/11 од 27.11.2013. године, у коме су отклоњене неправилности на које је указано наведеном пресудом. Како учесници између питања могу слободно да истражују веб сајт у потрази за тачним одговорима на задата питања, а да им се то време не рачуна у време трајања квиза, то се дâ закључити да давање тачних одговора не зависи од знања и вештине брзог проналажења одговора, већ само о чињеници да је учесник мотивисан да учествује у наградном квизу, односно одговори на задата питања чији су одговори доступни свим посетиоцима наведеног сајта. Како одговори на постављена питања зависе од тежине питања која у себи садрже елементе неизвесности, као и како давање тачних одговора не зависи од знања и вештине, правилно је одлучио тужени орган када је наградни квиз који је планирао да приређује тужилац сматрао и игром на срећу, са разлога датих у образложењу оспореног решења.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, а који су истицани и у поступку пред Управним судом којима се указује да се не ради о игри на срећи јер тужилац не остварује накнаду од учесника квиза и налази да су исти неосновани јер се према члану 9. став 1. тачка 9. Закона о играма на срећу сматрају играма на срећу све игре на срећу када се приређују преко средстава електронске комуникације, као што су интернет, телефон, телевизија, радио, SMS и било који други облик електронске комуникације.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у првом ставу диспозитива пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то, да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 74/13) који се сходно примењује на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 16.03.2018. године, Узп 65/2018

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић